

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

Hotărârea nr. 884 din 16.12.2020

Dosar nr: 240/2020 conexas cu dosar nr. 359/2020

Petiția nr: 2047/03.04.2020 conexasă cu petiția nr. 2965/21.05.2020

Petenți: și

Reclamat: Centrul de Detenție Brăila -Tichilești

Obiect: neacordarea compensării chiriei pentru plata ratelor sau a unei fracțiuni din rată

I. Numele, domiciliul și sediul părților

Numele și domiciliul petentului

1. cu adresa în
2. cu adresa în

Numele și sediul reclamatei/martorilor

3. Centrul de Detenție Brăila – Tichilești cu sediul în Comuna Tichilești, str. Mihai Eminescu nr.1, jud. Brăila

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

4. Prin adresa nr. 2047/03.04.2020 și adresa nr. 2965/21.05.2020 petenții sesizează Consiliul cu privire la presupuse fapte de discriminare săvârșite de către reclamată prin neacordarea compensării chiriei pentru plata ratelor sau a unei fracțiuni din rată.

III. Procedura de citare

5. Prin adresele nr. 2047/28.04.2020 și nr. 2965/10.06.2020, respectiv nr. 2453/28.04.2020 și nr. 3379/10.06.2020, s-a realizat citarea părților în conformitate cu măsurile dispuse având în vedere contextul evoluției situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, cu solicitarea de a fi transmise completări la petiție, respectiv punctul de vedere în scris (precum și orice alte acte sau dovezi), soluționarea speței urmând a se face în lipsă, odată cu exprimarea acordului părților din dosar, în termenul dat. Prin citații s-a invocat din oficiu **excepția necompetenței Consiliului cu privire la aspectele sesizate, competența revenind instanțelor de judecată privind interpretarea și aplicarea legii.**

6. Prin adresa nr. 3252/04.06.2020 și adresa nr. 3962/7.07.2020 partea reclamată a

comunicat punctul de vedere care a fost transmis petenților prin adresa nr. 3541 din 15.06.2020 și nr. 4077 din 08.07.2020, în vederea formulării concluziilor scrise. Prin adresa nr. 4256 din 10.07.2020 și adresa nr. 4478 din 24.07.2020 petenții au formulat concluzii scrise. Procedură legal îndeplinită.

Sușinerile părților

Sușinerile petenților

7. Prin adresa nr. 2047/03.04.2020 și adresa nr. 2965/21.05.2020 petenții sesizează Consiliul cu privire la presupuse fapte de discriminare săvârșite de către reclamată prin neacordarea compensării chiriei pentru plata ratelor sau o fracțiune din rată.

8. Petenții, funcționari publici cu statut special în cadrul instituției reclamate, au beneficiat de chirie până în anul 2018 potrivit art. 40 alin. 2 din Legea nr. 293/28.06.2004, când aceștia și-au achiziționat o locuință pentru care au solicitat compensarea chiriei pentru plata ratelor sau o fracțiune din aceasta. Potrivit art. 40 alin (2) *„Funcționarii publici cu statut special cărora nu li s-a acordat locuință potrivit prevederilor alin.1 și care nici ei și nici soțul/soția nu au în proprietate o locuință în localitatea unde își desfășoară activitatea au dreptul la compensarea lunară a chiriei în cuantum de până la 50% din venitul net realizat lunar, dar nu mai mult decât chiria prevăzută în contractul de închiriere încheiat în condițiile legii.*

9. În anul 2018 au achiziționat câte un imobil prin credit ipotecar „prima casă,, și au solicitat reclamatei aplicarea dispozițiilor art. 38 alin (1) din Legea 293/2004 *„Funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare voi fi sprijiniți în construirea sau cumpărarea, o singură dată în timpul carierei profesionale, a unei locuințe proprietate personală, în localitatea în care își are sediul unitatea la care sunt încadrați, din fondurile Administrației Naționale a Penitenciarelor sau alte fonduri guvernamentale, în condițiile legii., Reclamata a răspuns solicitărilor petenților și a arătat că un poat da curs solicitărilor acestora deoarece nu au fost emise dispozițiile legale subsecvente care să stabilească condițiile în care se poate acorda sprijinul pentru cumpărarea unei locuințe. Dispozițiile Legii nr. 293/2004 au fost abrogate prin intrarea în vigoare a Legii nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare, începând cu data de 02.08.2019.*

Potrivit noii legi, la art. 111 alin.9 este prevăzut dreptul polițiștilor de penitenciare de a beneficia de compensarea ratelor pentru un imobil achiziționat prin credit ipotecar cu plata în rate „(9) Polițiștii de penitenciare care îndeplinesc condițiile de acordare a compensației lunare pentru chirie potrivit alin. (2) și care contractează un credit ipotecar/imobiliar destinat achiziționării unei locuințe sau încheie un contract de vânzare-cumpărare cu plata în rate a unei locuințe beneficiază de compensația lunară pentru chirie, pe o perioadă ce nu poate depăși durata de derulare a creditului sau contractului de vânzare-cumpărare cu plata în rate, respectiv pentru plata ratei sau a unei fracțiuni din rata aferentă creditului sau contractului de vânzare-cumpărare cu plata în rate. În această situație, compensația lunară pentru chirie se acordă în cuantumul prevăzut la alin. (2), dar nu poate depăși rata lunară plătită pentru creditul ipotecar/imobiliar sau pentru contractul de vânzare-cumpărare cu plata în rate.

10. La data de 19.02.2020 au intrat în vigoare dispozițiile OMJ 482/2020 privind stabilirea condițiilor de acordare în beneficiul polițiștilor de penitenciare a compensației lunare a chiriei, precum și a compensației lunare pentru plata ratei sau a unei locuințe sau a unui contract de vânzare-cumpărare cu plata în rate a locuinței.

Au revenit cu o nouă solicitare, dar răspunsul a fost negativ în sensul că „nu pot beneficia de acest drept pe motiv că au în proprietate personală o locuință”.

11. Petenții susțin faptul că, începând din 02.08.2019, toți polițiștii de penitenciare care au accesat credite imobiliare ipotecare sau prima casă beneficiază de prevederile art.111 alin. 9 din Legea nr. 145/2019.

12. Din acest motiv, sunt de părere că există o diferențiere între aceștia și cei aflați în situații similare prin aplicarea prevederilor art. 111 alin. (9) doar celor din urmă.

13. Invocă Dispozițiile CEDO, Protocolul nr.112 al CEDO, Hotărârea dată în cazul Thilemmenos împotriva Greciei, precum și prevederile O.G. nr.137/000 republicată.

14. Petenții consideră prevederile art.111 alin. 9 din Legea nr. 145/2019 și OMJ nr. 482/C/2020 ca fiind discriminatorii și solicită armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative de mai sus care contravin principiului nediscriminării.

Sușinerile părții reclamate

15. Prin adresa nr. 3252/04.06.2020 și adresa nr. 3962/7.07.2020 partea reclamată a comunicat punctul de vedere și arată următoarele aspecte:

- petenții au solicitat aplicarea dispozițiilor OMJ nr. 482/C/2020 privind stabilirea condițiilor de acordare în beneficiul polițiștilor de penitenciare a compensației lunare a chiriei, precum și a compensației lunare pentru plata ratei sau a unei locuințe sau a unui contract de vânzare-cumpărare cu plata în rate a locuinței, în sensul de a li se acorda compensația lunară a chiriei pentru plata ratei aferente creditului contractat în vederea achiziționării unei locuințe.

16. Potrivit OMJ nr. 482/C/2020 la art. 15 (1) „*Polițiștii de penitenciare care îndeplinesc condițiile de acordare a compensației lunare pentru chirie și care contractează un credit ipotecar/imobiliar destinat achiziționării unei locuințe sau încheie un contract de vânzare-cumpărare cu plata în rate a unei locuințe beneficiază de compensația lunară a chiriei pentru plata ratei sau a unei fracțiuni din rata aferentă creditului sau contractului de vânzare-cumpărare cu plata în rate.*”

Art.17 „Polițistul de penitenciare care îndeplinește condițiile de acordare a compensației lunare pentru chirie și optează pentru plata ratei sau a unei fracțiuni din rata aferentă unui credit ipotecar/imobiliar destinat achiziționării unei locuințe sau unui contract de vânzare-cumpărare cu plata în rate a locuinței beneficiază de acest drept dacă îndeplinește cumulativ condițiile prevăzute la art. 3.”

Conform Legii nr. 145/2020 privind statutul polițiștilor de penitenciare art. 111alin.(2) „Polițiștii de penitenciare cărora nu li s-a acordat locuință potrivit prevederilor alin. (1) și care nici ei și nici soțul/soția sau copiii aflați în întreținere nu au în proprietate o locuință în localitatea unde își desfășoară activitatea au dreptul la compensarea lunară a chiriei în cuantum de până la 50% din salariul lunar net, dar nu mai mult decât chiria prevăzută în contractul de închiriere încheiat în condițiile legii, inclusiv pentru locuințele atribuite de către

autoritățile administrației publice locale sau pentru locuințele de serviciu. În situația inexistenței unui fond locativ corespunzător în localitatea unde își desfășoară activitatea, contractul de închiriere poate avea ca obiect o locuință situată într-o localitate aflată la o distanță de maximum 70 km, în cazul în care nici polițistul de penitenciare și nici soțul/soția sau copiii aflați în întreținere nu au în proprietate personală o locuință în acea localitate sau în altă localitate situată mai aproape de locul de muncă., Alin.(9) „Polițiștii de penitenciare care îndeplinesc condițiile de acordare a compensației lunare pentru chirie potrivit alin. (2) și care contractează un credit ipotecar/imobiliar destinat achiziționării unei locuințe sau încheie un contract de vânzare-cumpărare cu plata în rate a unei locuințe beneficiază de compensația lunară pentru chirie, pe o perioadă ce nu poate depăși durata de derulare a creditului sau contractului de vânzare-cumpărare cu plata în rate, respectiv pentru plata ratei sau a unei fracțiuni din rata aferentă creditului sau contractului de vânzare-cumpărare cu plata în rate. În această situație, compensația lunară pentru chirie se acordă în cuantumul prevăzut la alin. (2), dar nu poate depăși rata lunară plătită pentru creditul ipotecar/imobiliar sau pentru contractul de vânzare-cumpărare cu plata în rate.

Față de cele de mai sus, reclamata a arătat faptul că nu a putut da curs solicitării petenților deoarece la data formulării cererilor aveau în proprietate personală o locuință într-o localitate aflată la o distanță de maximum 70 km față de localitatea unde își desfășoară activitatea.

V. Motivele de fapt și de drept

18. **În fapt**, Colegiul director a reținut că petenții reclamă prevederile Legii nr.145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare prin aplicarea dispozițiilor art. 111, precum și a Ordinului OMJ nr. 482/C/2020.

19. Pe cale de excepții, Colegiul director urmează să respingă excepția de necompetență invocată din oficiu motivat de faptul că nu este vorba de interpretarea și aplicarea legii ci de aspecte care sunt cuprinse în prevederile Legii nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare, respectiv dispozițiile art.111, precum și cele prevăzute de Ordinul OMJ nr. 482/C/2020.

20. Astfel, Colegiul director va analiza dacă aspectele sesizate sunt incidente prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, având în vedere **Decizia Curții Constituționale nr. 997/2008**, pe motiv că în speță sunt sesizate aspecte care sunt cuprinse în prevederile Legii nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare. **Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008** a Curții Constituționale stabilește următoarele:

„Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției pune în discuție constituționalitatea atribuțiilor jurisdicționale ale Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, care, potrivit art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, poate să dispună «înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării», în măsura în care situațiile discriminatorii izvorăsc din conținutul unor acte normative.

Față de acestea, Curtea apreciază că o corectă analiză a textului de lege criticat impune interpretarea acestuia în ansamblul reglementării din care face parte, mai precis al Secțiunii

VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, care reglementează rolul, atribuțiile și organizarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

21. Astfel, Curtea observă că potrivit dispozițiilor art.16 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării îndeplinește rolul de «garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării», iar potrivit dispozițiilor art.18 din același act normativ, «este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.» Mai departe, art.19 alin.(1) lit.c), precum și art.20, în ansamblu, reglementează rolul jurisdicțional al Consiliului, care are ca finalitate, așa cum s-a arătat, «înlăturarea faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării.» În sfârșit, nu trebuie omis nici faptul că art.2 alin.(3) din aceeași ordonanță prevede că sunt discriminatorii «prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane [...]».

22. Deși autorul excepției apreciază ca fiind un «nonsens» interpretarea dispozițiilor art.20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 în sensul aplicabilității lor și cu privire la situațiile discriminatorii ce izvorăsc din conținutul actelor normative, Curtea observă totuși că dispozițiile de lege mai sus enunțate au constituit în realitate temeiul mai multor hotărâri prin care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat, în cadrul activității sale jurisdicționale, caracterul discriminatoriu al unor prevederi legale. Dovadă a acestui fapt stă și introducerea, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.75/2008, a alin. (3) la art.19 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, prin care s-a scos din competența Consiliului soluționarea sesizărilor având ca obiect măsurile legislative în contextul stabilirii politicii de salarizare a personalului din sistemul bugetar, măsură legislativă dictată tocmai ca urmare a efectelor generate de hotărârile emise de această instituție.

23. În această ordine de idei, Curtea constată că, în vederea îndeplinirii rolului său de garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este chemat să vegheze, printre altele, inclusiv asupra modului în care este respectat acest principiu în conținutul actelor normative. În acest sens, acest organ poate constata existența unor prevederi de lege discriminatorii și își poate exprima opinia în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative cu principiul nediscriminării. Ceea ce aici interesează sunt efectele pe care le produc aceste opinii. Astfel, dacă s-ar admite că, pe calea controlului jurisdicțional întemeiat pe art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unor norme legale, hotărârea Consiliului ar putea avea ca efect încetarea aplicabilității acestor dispoziții și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, care nu se referă la persoana sau grupul social discriminate. Într-o atare împrejurare, se pune în discuție legitimitatea acestui organ de a interfera în competențele legislativului, prin înlăturarea aplicabilității unor acte normative și instituirea aplicabilității altora, dar și în competențele Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, sub aspectul art.16 referitor la principiul nediscriminării.

24. Deși în lumina dispozițiilor constituționale o asemenea interpretare nu ar putea fi acceptată, rolul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării putând fi rezumat mai

degrabă la posibilitatea de a constata existența unor discriminări în conținutul unor acte normative și la formularea de recomandări sau sesizarea autorităților competente pentru a modifica respectivele texte de lege, se observă totuși, așa cum s-a reținut și mai sus, că, în practică, art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 a generat efecte neconstituționale, prin care s-a încălcat principiul separației în stat, la aceasta contribuind chiar formularea echivocă a dispozițiilor cuprinse în Secțiunea VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000.

25. Pentru aceste motive, Curtea constată că prevederile art. 20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze textul unor acte normative cu caracter discriminatoriu și chiar să substituie acest text cu dispoziții cuprinse în alte acte normative.”

26. Având în vedere aceste aspecte, Colegiul nu se poate pronunța prin hotărâre privind obiectul cauzei, însă poate emite un **punct de vedere**, conform prevederilor art. 18 alin. 1 al **O.G. nr. 137/2000**, care prevede: „Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul sau de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.”

PUNCT DE VEDERE

27. O.G. nr. 137/2000, prin art. 2 alin. 1, definește discriminarea prin următoarele: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”

28. În conformitate cu jurisprudența CEDO în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”.

29. CEDO a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: Fredin împotriva Suediei, 18 februarie 1991; Hoffman împotriva Austriei, 23 iunie 1993, Spadea și Scalabrino împotriva Italiei, 28 septembrie 1995, Stubbings și alții împotriva Regatului Unit, 22 octombrie 1996).

30. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul

egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.

31. În orice caz supus analizei Colegiului director în ceea ce privește posibila încălcare a principiului egalității, acesta analizează dacă în cazul semnalat se întrunesc condițiile pentru existența unei fapte de discriminare.

32. Astfel, pentru ca o faptă să fie calificată discriminatorie trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

- a) existența unui tratament diferențiat a unor situații analoage sau omiterea de a trata în mod diferit situații diferite, necomparabile;
- b) existența unui criteriu de discriminare conform art. 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările ulterioare;
- c) tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege;
- d) tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop să nu fie adecvate și necesare.

33. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin. 1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în situații comparabile dar care sunt tratate în mod diferit din cauza apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior.

34. Așa cum reiese din motivația invocată anterior, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

35. Suntem în prezența unei inechități în ceea ce privește acordarea unui beneficiu în domeniul exercitării profesiei, pentru aceeași categorie de angajați, care îndeplinesc condițiile de eligibilitate, se află în situații identice dar care nu pot beneficia de acesta întrucât nu sunt prevăzute prevederi care să reglementeze situația acestora. Întrucât această categorie de angajați a renunțat anterior modificărilor legii la beneficiul compensației chiriei în scopul contractării unui credit ipotecar în localitatea în care își desfășoară serviciul nu mai pot beneficia de aceste facilități, întrucât de la momentul intrării în vigoare a noilor prevederi, se consideră că au o proprietate în această localitate.

36. De aici, Colegiul director constată că modificările aduse au efecte discriminatorii în sistem, prin nespecificarea situației celor care au contractat anterior creditul, creând, astfel, un tratament diferențiat pentru situații comparabile.

37. Deși în esență se află în situații comparabile, analogice, prin introducerea modificărilor prevederilor legale, cei care au contractat creditul ipotecar anterior apariției noilor prevederi sunt dezavantajați, neputând beneficia de facilitățile acordate.

38. Colegiul director consideră că s-ar impune o armonizare a actelor normative în sensul ca acestea să nu mai contravină principiului discriminării și găsirea unei soluții pentru cei care, sub incidența prevederilor legale anterioare, au renunțat la chirie pentru

achiziționarea unui credit ipotecar.

39. În acest sens, Colegiul director recomandă Ministerului Justiției – Centrul de Detenție Brăila -Tichilești să demareze procedura de modificare/armonizare a prevederilor legale în sensul celor hotărâte.

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Respingerea excepției de necompetență invocată din oficiu;
2. Neincidența Consiliului având în vedere **Decizia Curții Constituționale nr. 997/2008**;
3. Emiterea unui punct de vedere;
4. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților, precum și Ministerului Justiției, spre informare.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: —

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședința de deliberări desfășurată online în data de 16.12.2020 au fost: ASZTALOS CSABA FERENC – Membru, DIACONU ADRIAN – Membru, GRAMA HORIA – Membru, HALLER ISTVAN – Membru, LAZĂR MARIA – Membru, OLTEANU CĂTĂLINA – Membru, POPA CLAUDIA – Membru.

Prezenta hotărâre va fi comunicată în baza Ordinului Președintelui CNCD nr. 138 din 24.03.2020.

ASZTALOS CSABA FERENC
Membru Colegiului director,
Președinte CNCD

Redactat la data de 18.12.2020

Motivele de fapt și de drept: P.C.S. și V.F.

Notă: Hotărârile emise de Colegiul director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul de 15 zile, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.